

Arrest

nr. 241 249 van 21 september 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94 / 2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Eritrese nationaliteit te zijn, op 30 december 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juni 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat T. FRANSSEN *loco* advocaat E. MASSIN, en van attaché D. HANOULLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekers verzochten op 28 augustus 2019 om internationale bescherming. Op 19 december 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van elk van verzoekers een beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU-lidstaat). Dit zijn de thans bestreden beslissingen.

De bestreden beslissing inzake eerste verzoeker luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Eritrees staatsburger. In uw land van herkomst verbleef uw broer drie jaar lang in de gevangenis en na zijn vrijlating mocht hij Sawa niet meer verlaten. Uw broer besloot hierop om weg te vluchten uit Eritrea en u diende hem te vergezellen omdat er gevreesd werd dat de autoriteiten het op u zouden munten na het vertrek van uw broer.

In augustus 2006 verliet u Eritrea en reisde u naar Soedan. Omdat u daar altijd in de illegaliteit bleef bent u uit Soedan vertrokken op 15 maart 2018. U reisde, samen met uw partner H. M. Z. (ov 8.899.128), naar Turkije van waaruit u na twee weken doorreisde naar Griekenland. U kwam in Griekenland aan op 3 april 2018 en u diende er een beschermingsverzoek in. Volgens uw verklaringen werd u op 14 november 2018 in Griekenland erkend als vluchteling.

In Griekenland werden u en uw partner geconfronteerd met een medische problematiek. Zo werd uw zoon ter wereld gebracht met een keizersnede terwijl jullie hier op dat moment geen voorstander van waren. Bovenop de medische problemen kregen u en uw echtgenote in Griekenland te maken met moeilijke levensomstandigheden. Volgens uw verklaringen hadden jullie geen onderdak, was het voedsel dat jullie kregen niet goed, is er een heel kleine kans op werk, waren er geen scholingsmogelijkheden voor jullie gezin en kregen jullie te maken met racisme.

Uw gezin besloot om Griekenland te verlaten. Op 21 augustus 2019 kwamen jullie met het vliegtuig naar België waar er op 28 augustus 2019 in jullie naam een beschermingsverzoek werd geregistreerd.

Ter staving van het beschermingsverzoek legden u en uw echtgenote de volgende stukken voor: een in België opgesteld doopcertificaat van jullie zoon (o), een doktersattest dat de actuele zwangerschap van uw echtgenote bevestigt (o), uw rijbewijs uit Soedan (o), de Eritrese identiteitskaarten van u en uw echtgenote (o) en een Grieks geboorte- en doopcertificaat aangaande jullie zoon (o).

De documenten die aan u en uw echtgenote werden afgeleverd door de Griekse autoriteiten en die jullie beschermingsstatus bevestigen zouden jullie in België zijn verloren. Een aangifte van verlies werd noch door u noch door uw echtgenote gedaan.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit uw verklaringen en de documenten in uw administratief dossier, blijkt dat u in november 2018 als vluchteling erkend werd in Griekenland (cfr. Verklaring DVZ – Eerdere procedures internationale bescherming – p. 9 rubriek 22, CGVS p. 11 en Eurodac Search Result).

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming in een andere lidstaat van de Europese Unie geniet, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In dit geval hebt u geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Griekenland hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u in hoofdzaak een geleden medische problematiek gelden, met name een ongevraagde bevalling met keizersnede. U verklaart dat u en uw echtgenote nooit toestemming hebben gegeven voor een dergelijke bevalling. Bovendien, zo haalt u aan, vertoonde uw

echtgenote geen (uiterlijke) symptomen dat de bevalling nakend was. U insinueert vervolgens dat de keizersnede mogelijk uit racistische overwegingen werd uitgevoerd.

Vooreerst dient te worden gesteld dat uw bewering dat een arts in een ziekenhuis een keizersnede zou hebben uitgevoerd op basis van racistische motieven een verregaande, doch louter blote bewering is die u op geen enkele manier hard maakt.

Uit uw verklaringen en deze van uw echtgenote kan daarentegen worden afgeleid dat de beweegredenen voor de inductie van de baring medisch waren en de ingreep er meer bepaald is gekomen omwille van een (naderende) serotiniteit. Men heeft u en uw echtgenote ook kennelijk op de hoogte gebracht van het feit dat men, overigens na een controle, van oordeel was dat uw echtgenote overdragen was: "Ze hebben niets uitgelegd eigenlijk. We gingen daar op controle. En ze hebben toen gezegd dat het kind al te laat is. Dat de tijd al voorbij is. Dat de vrouw moet geopereerd worden." (CGVS p. 9) Wanneer een arts van oordeel is dat een bevalling kunstmatig dient te worden opgewekt, kan dit bezwaarlijk aanschouwd worden als een aantasting van jullie basisrechten.

Ultiem, wanneer u en uw echtgenote omwille van bepaalde redenen in het geheel niet wilden bevallen op dat moment met een keizersnede, stond niets jullie in de weg om het ziekenhuis opnieuw te verlaten, eventueel tot er alsnog arbeidssymptomen zouden zijn opgetreden. Als reden om het ziekenhuis niet te verlaten op dat moment gaf u aan: "Alle kosten waren voor hun. We hadden geen capaciteit, geen middelen om onmiddellijk naar een ander ziekenhuis te gaan." (CGVS p. 10) Er kan aldus niet worden gesteld dat jullie gedwongen werden om op dat moment zonder enige toestemming de medische ingreep te ondergaan.

Naast de medische problematiek waar jullie mee te maken kregen halen u en uw echtgenote racisme aan als vertrekmotief. Jullie verklaarden dat bij het gebruik van het openbaar vervoer personen niet naast jullie wilden staan of zitten. Daarnaast stelt u dat de bus niet stopte wanneer er niet ook een blanke persoon stond te wachten. Wanneer jullie boodschappen hadden gedaan en terug naar huis wilden kregen jullie van sommigen te horen dat jullie boodschappen niet meer zouden ingeladen worden. Naast de racistische problemen die verband houden met het openbaar vervoer stelde u nog dat er bij betogingen niet werd geluisterd naar jullie grieven, terwijl er aan deze van Arabieren wel gevolg werd gegeven. Uw vrouw stelde bovendien dat bij sommige plaatsen waar u werk ging vragen er geen werk werd aangeboden, maar dat men later wel Arabieren aanwierf (CGVS p. 15-16 en CGVS echtgenote p. 6). Ofschoon de door u en uw echtgenote aangehaalde elementen betreurenswaardig zijn, kunnen deze bezwaarlijk als voldoende zwaarwichtig worden gezien om te besluiten tot vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming beschouwd kan worden. Om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, dienen de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten dermate systematisch en ingrijpend te zijn dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land waar u internationale bescherming kreeg, in casu Griekenland, ondraaglijk wordt. Uit al het voorgaande blijkt dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt in Griekenland dermate gevisieerd en systematisch gediscrimineerd te worden dat u hiervoor nood zou hebben aan internationale bescherming.

Tenslotte haalden u en uw echtgenote nog de algemene levensomstandigheden in Griekenland aan als vertrekmotief. In het bijzonder werd verklaard dat jullie gezin te kampen had met gebrekkige huisvestingsmogelijkheden, slechte voedselvoorziening, ontbrekende werkopportunities, de afwezigheid van scholingsmogelijkheden en ontoereikende toegang tot (adequate) gezondheidszorg.

Wat betreft de onmogelijkheid om werk te vinden dient te worden opgemerkt dat uw zoektocht naar werk en de door u geleverde inspanningen eerder beperkt waren. Behalve dat u meer dan tien keer langs ging bij aannemers of tuinmannen die aan het werk waren (u geeft zelf aan dat u "niet naar fabrieken en zo" bent geweest), heeft u geen enkele inspanning die naam waardig geleverd. Er kan bezwaarlijk worden gesteld dat u op die manier wezenlijke pogingen heeft ondernomen om daadwerkelijk werk te vinden in Griekenland. U moet toegeven dat u zich nergens ging inschrijven als werkzoekende en u geeft onder meer als verschoning aan dat u hiervoor een CV nodig heeft. Echter van iemand die in het verleden een internetwinkel heeft uitgebaat, kan wel verwacht worden dat u in staat moet zijn om een CV op te stellen. U haalt als bijkomende hindernis ook aan dat u geen Engels spreekt (CGVS p. 13). Echter dient te worden gesteld dat u zes jaar Engelse les kreeg in school (CGVS p. 5-6). Er kan dan ook verwacht worden dat u zich minstens uit de slag moet kunnen trekken om elementaire zaken te regelen,

zoals het zich registreren als werkzoekende bij instanties die jobs aanbieden. Gelet op het gegeven dat u vanaf april 2018 in Griekenland was, kan worden verwacht dat u meer inspanningen zou geleverd hebben. Zeker wanneer blijkt dat uw rechtstreekse benadering van aan de slag zijnde aannemers en tuinmannen niet succesvol bleek te zijn, kan worden verwacht dat u ook andere pistes zou bewandelen. In elk geval kan op basis van uw verklaringen ter zake niet worden gesteld dat uw rechten werden geschonden of dat u in de absolute onmogelijkheid verkeerde om een inkomen uit arbeid te verwerven in Griekenland. Wat het gebrek aan huisvesting betreft bleek dat u en uw gezin na de bevalling van uw echtgenote van een tent naar een soort caravan werden ondergebracht. U geeft aan dat uw gezin deze caravan diende te delen met vier andere personen (drie volwassenen en een baby/jong kind). U geeft aan dat er bovendien bij koud weer soms druppels water naar binnen kwamen. Ofschoon het CGVS begrijpt dat de omstandigheden die u doet gelden verre van ideaal bleken, dient te worden gesteld dat de huisvesting jullie gratis ter beschikking werd gesteld (ook na toekenning van jullie beschermingsstatuut) en kan bijgevolg niet worden gesteld dat jullie geen onderdak of huisvesting konden verkrijgen. U gaf voorts aan dat de voedselvoorziening waar jullie op konden rekenen ontoereikend was. Echter dient hier te worden benadrukt dat jullie wel degelijk konden rekenen op gratis voedselvoorziening. Bepaalde voedingsmiddelen werden door u weggegooid, louter omdat "het geen smaak heeft" (CGVS p. 14-15). Bovendien blijkt dat jullie gezin ten dele levensmiddelen zelf konden aanschaffen middels een maandelijks financiële toelage van 190 euro. Aldus dient hier opnieuw te worden opgemerkt dat uw verklaringen niet getuigen van geschonden basisrechten. Wat de scholingsmogelijkheden betreft dient te worden gesteld dat u en uw echtgenote verklaarden dat er geen taallessen werden gegeven. Echter blijkt, wanneer dit werd gevraagd aan uw echtgenote, dat er niet op objectieve wijze kan gestaafd worden dat er effectief geen scholingsmogelijkheden waren. De stelling van uw echtgenote bleek immers louter gebaseerd op verklaringen van andere Eritreeërs. Ook met betrekking tot jullie zoon, die overigens gezien zijn leeftijd nog lang niet naar school dient te gaan, haalden u en uw echtgenote gebrekkige tot onbestaande scholingsmogelijkheden aan. Uw echtgenote beweerde dat jullie kind helemaal geen scholing zou krijgen, terwijl u aanhaalde dat kinderen van vluchtelingen wel scholing kregen, maar evenwel werden afgezonderd van andere kinderen (zonder dat u weet wat de motieven voor deze afzondering zijn) (CGVS p. 10, 16, CGVS echtgenote p. 7-8 en 10). Aangaande jullie zoon werd evenmin op objectieve wijze aannemelijk gemaakt dat er onvoldoende scholingsmogelijkheden zouden zijn in Griekenland. Tenslotte werd er nog gesteld dat medische verzorging ondermaats is in Griekenland. Echter blijkt uit de verklaringen niet dat u en uw gezinsleden geen toegang tot medische hulpverlening zouden kunnen krijgen. Het gegeven dat er, bijvoorbeeld in het kamp waar jullie verbleven, lange wachtrijen zijn kan niet doen besluiten dat jullie basisrechten op dit vlak worden geschonden.

Wat er ook van zij, uit het voorgaande blijken geen elementen die in uw hoofde doen besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees of een reëel risico op ernstige schade in Griekenland, evenmin kan worden besloten dat uw basisrechten worden geschonden. Bovenal dient te worden benadrukt dat de door u ingeroepen elementen hoofdzakelijk socio-economische vertrekmotieven betreffen. In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt internationale bescherming in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en

structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Gelet op de voorafgaande vaststellingen, dient te worden vastgesteld dat u geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland loopt, dat uw basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat uw levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

De stukken die u en uw echtgenote ter staving van jullie beschermingsverzoek voorlegden vermogen niet de bovenstaande conclusies te wijzigen. De geboorte- en doopcertificaten, het doktersattest, het rijbewijs en de Eritrese identiteitsdocumenten bevatten steevast gegevens die door het CGVS niet in twijfel worden getrokken. Gezien de aard van de documenten hebben zij evenwel geen inhoudelijke impact op de uitkomst van onderhavige beslissing.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat het verzoek van uw partner evenzeer niet-ontvankelijk werd verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

*Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Eritrea.
(...)"*

De bestreden beslissing inzake tweede verzoekster luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Eritrees staatsburger. In uw land van herkomst was u werkzaam als financieel bediende bij het leger in Mendefera. U was er getuige van fraude met de financiële middelen en u vreesde dat, eens deze fraude aan het licht zou komen, de schuld in uw schoenen zou geschoven worden. U besloot om in augustus 2017 te vluchten naar Soedan alwaar u zou blijven tot 15 maart 2018. Vervolgens reisde u samen met uw huidige partner, M. M. T. (ov 8.899.119), naar Turkije van waaruit u na twee weken doorreisde naar Griekenland. U kwam in Griekenland aan op 3 april 2018 en u diende er een beschermingsverzoek in. Volgens uw verklaringen kenden de Griekse autoriteiten u op 14 november 2018 internationale bescherming toe.

In Griekenland werden jullie geconfronteerd met een medische problematiek. Zo werd uw zoon ter wereld gebracht met een keizersnede terwijl jullie hier op dat moment geen voorstander van waren. Bovenop de medische problemen kregen u en uw echtgenote in Griekenland te maken met moeilijke levensomstandigheden. Volgens uw verklaringen hadden jullie geen onderdak, was het voedsel dat jullie kregen niet goed, is er een heel kleine kans op werk, waren er geen scholingsmogelijkheden voor jullie gezin en kregen jullie te maken met racisme.

Uw gezin besloot om Griekenland te verlaten. Op 21 augustus 2019 kwamen jullie met het vliegtuig naar België waar er op 28 augustus 2019 in jullie naam een beschermingsverzoek werd geregistreerd.

Ter staving van het beschermingsverzoek legden u en uw echtgenoot de volgende stukken voor: een in België opgesteld doopcertificaat van jullie zoon (o), een doktersattest dat uw actuele zwangerschap bevestigt (o), het Soedanees rijbewijs van uw man (o), de Eritrese identiteitskaarten van u en uw echtgenoot (o) en een Grieks geboorte- en doopcertificaat aangaande jullie zoon (o).

De documenten die aan u en uw echtgenoot werden afgeleverd door de Griekse autoriteiten en die jullie beschermingsstatus bevestigen zouden jullie in België zijn verloren. Een aangifte van verlies werd noch door u noch door uw echtgenoot gedaan.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen en de documenten in uw administratief dossier, blijkt dat u in november 2018 internationale bescherming werd toegekend in Griekenland (cfr. Verklaring DVZ – Eerdere procedures internationale bescherming – p. 9 rubriek 22, CGVS p. 10 en Eurodac Search Result).

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming in een andere lidstaat van de Europese Unie geniet, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In dit geval hebt u geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Griekenland hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Uit de verklaringen die door u en uw echtgenoot werden afgelegd blijkt dat jullie zich op dezelfde vertrekmotieven baseren ten aanzien van Griekenland. In hoofde van uw echtgenoot werd, mede op basis van de verklaringen die u heeft afgelegd, beslist om het beschermingsverzoek niet-ontvankelijk te verklaren. Bijgevolg dient ook het verzoek dat in uw hoofde werd ingediend niet-ontvankelijk te worden verklaard. De motivering in hoofde van uw echtgenoot luidt als volgt:

“Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit uw verklaringen en de documenten in uw administratief dossier, blijkt dat u in november 2018 als vluchteling erkend werd in Griekenland (cfr. Verklaring DVZ – Eerdere procedures internationale bescherming – p. 9 rubriek 22, CGVS p. 11 en Eurodac Search Result).

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming in een andere lidstaat van de Europese Unie geniet, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In dit geval hebt u geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Griekenland hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u in hoofdzaak een geleden medische problematiek gelden, met name een ongevraagde bevalling met keizersnede. U verklaart dat u en uw echtgenote nooit toestemming hebben gegeven voor een dergelijke bevalling. Bovendien, zo haalt u aan, vertoonde uw echtgenote geen (uiterlijke) symptomen dat de bevalling nakend was. U insinueert vervolgens dat de keizersnede mogelijk uit racistische overwegingen werd uitgevoerd.

Vooreerst dient te worden gesteld dat uw bewering dat een arts in een ziekenhuis een keizersnede zou hebben uitgevoerd op basis van racistische motieven een verregaande, doch louter blote bewering is die u op geen enkele manier hard maakt.

Uit uw verklaringen en deze van uw echtgenote kan daarentegen worden afgeleid dat de beweegredenen voor de inductie van de baring medisch waren en de ingreep er meer bepaald is gekomen omwille van een (naderende) serotiniteit. Men heeft u en uw echtgenote ook kennelijk op de hoogte gebracht van het feit dat men, overigens na een controle, van oordeel was dat uw echtgenote overdragen was: “Ze hebben niets uitgelegd eigenlijk. We gingen daar op controle. En ze hebben toen gezegd dat het kind al te laat is. Dat de tijd al voorbij is. Dat de vrouw moet geopereerd worden.” (CGVS p. 9) Wanneer een arts van oordeel is dat een bevalling kunstmatig dient te worden opgewekt, kan dit bezwaarlijk aanschouwd worden als een aantasting van jullie basisrechten.

Ultiem, wanneer u en uw echtgenote omwille van bepaalde redenen in het geheel niet wilden bevallen op dat moment met een keizersnede, stond niets jullie in de weg om het ziekenhuis opnieuw te verlaten, eventueel tot er alsnog arbeidssymptomen zouden zijn opgetreden. Als reden om het ziekenhuis niet te verlaten op dat moment gaf u aan: “Alle kosten waren voor hun. We hadden geen capaciteit, geen middelen om onmiddellijk naar een ander ziekenhuis te gaan.” (CGVS p. 10) Er kan aldus niet worden gesteld dat jullie gedwongen werden om op dat moment zonder enige toestemming de medische ingreep te ondergaan.

Naast de medische problematiek waar jullie mee te maken kregen halen u en uw echtgenote racisme aan als vertrekmotief. Jullie verklaarden dat bij het gebruik van het openbaar vervoer personen niet naast jullie wilden staan of zitten. Daarnaast stelt u dat de bus niet stopte wanneer er niet ook een blanke persoon stond te wachten. Wanneer jullie boodschappen hadden gedaan en terug naar huis wilden kregen jullie van sommigen te horen dat jullie boodschappen niet meer zouden ingeladen worden. Naast de racistische problemen die verband houden met het openbaar vervoer stelde u nog dat er bij betogingen niet werd geluisterd naar jullie grieven, terwijl er aan deze van Arabieren wel gevolg werd gegeven. Uw vrouw stelde bovendien dat bij sommige plaatsen waar u werk ging vragen er geen werk werd aangeboden, maar dat men later wel Arabieren aanwierf (CGVS p. 15-16 en CGVS echtgenote p. 6). Ofschoon de door u en uw echtgenote aangehaalde elementen betreurenswaardig zijn, kunnen deze bezwaarlijk als voldoende zwaarwichtig worden gezien om te besluiten tot vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming beschouwd kan worden. Om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, dienen de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten dermate systematisch en ingrijpend te zijn dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land waar u internationale bescherming kreeg, in casu Griekenland, ondraaglijk wordt. Uit al het voorgaande blijkt dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt in Griekenland dermate gevisieerd en systematisch gediscrimineerd te worden dat u hiervoor nood zou hebben aan internationale bescherming.

Tenslotte haalden u en uw echtgenote nog de algemene levensomstandigheden in Griekenland aan als vertrekmotief. In het bijzonder werd verklaard dat jullie gezin te kampen had met gebrekkige huisvestingsmogelijkheden, slechte voedselvoorziening, ontbrekende werkopportunities, de afwezigheid van scholingsmogelijkheden en ontoereikende toegang tot (adequate) gezondheidszorg.

Wat betreft de onmogelijkheid om werk te vinden dient te worden opgemerkt dat uw zoektocht naar werk en de door u geleverde inspanningen eerder beperkt waren. Behalve dat u meer dan tien keer langs ging bij aannemers of tuinmannen die aan het werk waren (u geeft zelf aan dat u "niet naar fabrieken en zo" bent geweest), heeft u geen enkele inspanning die naam waardig geleverd. Er kan bezwaarlijk worden gesteld dat u op die manier wezenlijke pogingen heeft ondernomen om daadwerkelijk werk te vinden in Griekenland. U moet toegeven dat u zich nergens ging inschrijven als werkzoekende en u geeft onder meer als verschuiving aan dat u hiervoor een CV nodig heeft. Echter van iemand die in het verleden een internetwinkel heeft uitgebaat, kan wel verwacht worden dat u in staat moet zijn om een CV op te stellen. U haalt als bijkomende hindernis ook aan dat u geen Engels spreekt (CGVS p. 13). Echter dient te worden gesteld dat u zes jaar Engelse les kreeg in school (CGVS p. 5-6). Er kan dan ook verwacht worden dat u zich minstens uit de slag moet kunnen trekken om elementaire zaken te regelen, zoals het zich registreren als werkzoekende bij instanties die jobs aanbieden. Gelet op het gegeven dat u vanaf april 2018 in Griekenland was, kan worden verwacht dat u meer inspanningen zou geleverd hebben. Zeker wanneer blijkt dat uw rechtstreekse benadering van aan de slag zijnde aannemers en tuinmannen niet succesvol bleek te zijn, kan worden verwacht dat u ook andere pistes zou bewandelen. In elk geval kan op basis van uw verklaringen ter zake niet worden gesteld dat uw rechten werden geschonden of dat u in de absolute onmogelijkheid verkeerde om een inkomen uit arbeid te verwerven in Griekenland. Wat het gebrek aan huisvesting betreft bleek dat u en uw gezin na de bevalling van uw echtgenote van een tent naar een soort caravan werden ondergebracht. U geeft aan dat uw gezin deze caravan diende te delen met vier andere personen (drie volwassenen en een baby/jong kind). U geeft aan dat er bovendien bij koud weer soms druppels water naar binnen kwamen. Ofschoon het CGVS begrijpt dat de omstandigheden die u doet gelden verre van ideaal bleken, dient te worden gesteld dat de huisvesting jullie gratis ter beschikking werd gesteld (ook na toekenning van jullie beschermingsstatuut) en kan bijgevolg niet worden gesteld dat jullie geen onderdak of huisvesting konden verkrijgen. U gaf voorts aan dat de voedselvoorziening waar jullie op konden rekenen ontoereikend was. Echter dient hier te worden benadrukt dat jullie wel degelijk konden rekenen op gratis voedselvoorziening. Bepaalde voedingsmiddelen werden door u weggegooid, louter omdat "het geen smaak heeft" (CGVS p. 14-15). Bovendien blijkt dat jullie gezin ten dele levensmiddelen zelf konden aanschaffen middels een maandelijks financiële toelage van 190 euro. Aldus dient hier opnieuw te worden opgemerkt dat uw verklaringen niet getuigen van geschonden basisrechten. Wat de scholingsmogelijkheden betreft dient te worden gesteld dat u en uw echtgenote verklaarden dat er geen taallessen werden gegeven. Echter blijkt, wanneer dit werd gevraagd aan uw echtgenote, dat er niet op objectieve wijze kan gestaafd worden dat er effectief geen scholingsmogelijkheden waren. De stelling van uw echtgenote bleek immers louter gebaseerd op verklaringen van andere Eritreeërs. Ook met betrekking tot jullie zoon, die overigens gezien zijn leeftijd nog lang niet naar school dient te gaan, haalden u en uw echtgenote gebrekkige tot onbestaande scholingsmogelijkheden aan. Uw echtgenote beweerde dat jullie kind helemaal geen scholing zou krijgen, terwijl u aanhaalde dat kinderen van vluchtelingen wel scholing kregen, maar evenwel werden afgezonderd van andere kinderen (zonder dat u weet wat de motieven voor deze afzondering zijn) (CGVS p. 10, 16, CGVS echtgenote p. 7-8 en 10). Aangaande jullie zoon werd evenmin op objectieve wijze aannemelijk gemaakt dat er onvoldoende scholingsmogelijkheden zouden zijn in Griekenland. Tenslotte werd er nog gesteld dat medische verzorging ondermaats is in Griekenland. Echter blijkt uit de verklaringen niet dat u en uw gezinsleden geen toegang tot medische hulpverlening zouden kunnen krijgen. Het gegeven dat er, bijvoorbeeld in het kamp waar jullie verbleven, lange wachtrijen zijn kan niet doen besluiten dat jullie basisrechten op dit vlak worden geschonden.

Wat er ook van zij, uit het voorgaande blijken geen elementen die in uw hoofde doen besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees of een reëel risico op ernstige schade in Griekenland, evenmin kan worden besloten dat uw basisrechten worden geschonden. Bovenal dient te worden benadrukt dat de door u ingeroepen elementen hoofdzakelijk socio-economische vertrekmotieven betreffen. In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt internationale bescherming in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Gelet op de voorafgaande vaststellingen, dient te worden vastgesteld dat u geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland loopt, dat uw basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat uw levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

De stukken die u en uw echtgenote ter staving van jullie beschermingsverzoek voorlegden vermogen niet de bovenstaande conclusies te wijzigen. De geboorte- en doopcertificaten, het doktersattest, het rijbewijs en de Eritrese identiteitsdocumenten bevatten steevast gegevens die door het CGVS niet in twijfel worden getrokken. Gezien de aard van de documenten hebben zij evenwel geen inhoudelijke impact op de uitkomst van onderhavige beslissing."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Eritrea.
(...)”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in het verzoekschrift een enig middel aan dat zij uiteenzetten als volgt:

“Artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951

Artikel 3 Europees Verdrag voor Rechten van de mens

Artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen

De beoordelingsfout

De algemene zorgvuldigheidsplicht

Overwegende dat artikel 1er, A, 2, van het Verdrag van Genève, « vluchteling » als volgt definieert: « Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren. »

Overwegende dat de subsidiaire beschermingsstatus toegekend moet worden, volgens artikel 48/4, « aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt. »

En dat de paragraaf 2 bepaalt de ernstige schade als bestaande uit : a) doodstraf of executie, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. »

Overwegende dat artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 gepaard met artikel 62 van dezelfde wet verplicht de Commissaris generaal de beslissing passend te motiveren rekening houdend met het relaas van de verzoekende partij, met de omstandigheden in zijn land van herkomst en met alle stukken die zich in het dossier bevinden.

Overwegende dat artikel 62 gepaard met artikel 48/3 tevens verplicht rekening te houden met de subjectieve toestand in dewelke de verzoeker zich bevindt.

Overwegende dat artikel 48/6 stelt dat :

De asielzoeker dient alle elementen ter staving van zijn asielaanvraag zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet staft met stukken of bewijzen, wordt hij als geloofwaardig geacht en wordt hem het voordeel van de twijfel gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan :

a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;

b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voor gelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;

d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.»

Artikel 4 van de Richtlijn “Kwalificatie (herschikking)” (2011/95/EU) bepaalt over de beoordeling van de feiten en omstandigheden dat:

1. De lidstaten mogen van de verzoeker verlangen dat hij alle elementen ter staving van het verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk indient. De lidstaat heeft tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

2. De in lid 1 bedoelde elementen bestaan in de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie in het bezit van de verzoeker over zijn leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, identiteit, nationaliteit (en), land(en) en plaats(en) van eerder verblijf eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumenten en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en houdt onder meer rekening met:

a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;

b) de door de verzoeker af gelegde verklaring en over gelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of andere ernstige schade blootgesteld is dan wel blootgesteld zou kunnen worden;

c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen;

d) de vraag of zijn activiteiten, sedert hij zijn land heeft verlaten, uitsluitend ten doel hadden de nodige voorwaarden te scheppen om een verzoek om internationale bescherming te kunnen indienen, teneinde na te gaan of de betrokkene, in geval van terugkeer naar dat land, door die activiteiten aan vervolging of ernstige schade zou worden blootgesteld;

e) de vraag of in redelijkheid kan worden verwacht dat de verzoeker zich onder de bescherming kan stellen van een ander land waar hij zich op zijn staatsburgerschap kan beroepen.

4. Het feit dat de verzoeker in het verleden reeds is blootgesteld aan vervolging of aan ernstige schade, of dat hij rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees van de verzoeker voor vervolging gegrond is en het risico op het lijden van ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

5. Wanneer lidstaten het beginsel toepassen, volgens welk het de taak van de verzoeker is zijn verzoek om internationale bescherming te staven, wordt de verzoeker ondanks het eventuele ontbreken van bewijsmateriaal voor een aantal van de verklaringen van de verzoeker, geloofwaardig geacht en wordt hem het voordeel van de twijfel gegund, wanneer aan de volgende voorwaarden voldaan is:

a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn overgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere relevante elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met beschikbare algemene en specifieke informatie die relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, tenzij hij goede redenen kan aanvoeren waarom hij dit heeft nagelaten, en

e) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd".

Overwegende dat artikel 57/6, §3 van de vreemdelingenwet bepaalt dat:

§ 3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

[...]

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;

[...]

De in het eerste lid, 6°, bedoelde verzoeker wordt gehoord door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, voor zover de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen oordeelt dat zijn leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid dit toelaten.

De in het eerste lid, 2°, 3°, 4° en 6°, bedoelde beslissingen worden getroffen binnen een termijn van vijftien werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden.

De in het eerste lid, 5°, bedoelde beslissing wordt getroffen binnen een termijn van tien werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden.

De in het eerste lid, 5°, bedoelde beslissing wordt getroffen binnen een termijn van twee werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden, indien de verzoeker zijn volgend verzoek heeft gedaan terwijl hij zich in een welbepaalde plaats bevindt zoals bedoeld in de artikelen 74/8 of 74/9 of het voorwerp uitmaakt van een veiligheidsmaatregel zoals bedoeld in artikel 68, met het oog op zijn verwijdering.

Voor de toepassing van deze bepaling worden als werkdagen beschouwd, alle dagen, behalve zaterdag, zon- of feestdagen.

Overwegende dat « la motivation doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et la pertinence des motifs » (RW, 25 avril 2002, n° 105.385).

Overwegende het administratieve rechtsbeginsel van goed bestuur en zorgvuldigheid de Commissariaat-generaal verplichten om zich zorgvuldig te informeren om een beslissing te nemen. Dat beginsel werd al lang gesteld door de Raad van State:

« rapportée à la constatation des faits par l'autorité, la mission de sauvegarde du droit incombant au Conseil d'Etat a toutefois pour corollaire que celui-ci doit examiner si cette autorité est arrivée à sa version des faits dans le respect des règles qui régissent l'administration de la preuve et si elle a réellement fait montre, dans la recherche des faits, de la minutie qui est de son devoir » (RvS, Claeys, no. 14.098, 29 april 1970)

TOEPASSING IN CASU

1. De effectiviteit van de bescherming

In de bestreden beslissing, stelt de verwerende partij dat uit het administratieve dossier blijkt dat de eisers een internationale bescherming hebben verkregen in Griekenland. Zij baseert zich hieromtrent op de verklaringen gemaakt op het DVZ en op een Eurodac opzoeking. Verzoekers hebben geen verblijfsvergunningen uitgeleverd. Verwerende partij vermeldt niet wat de geldigheid van de vergunning is en rept geen woord over de effectiviteit van de bescherming na een afwezigheid op het Griekse grondgebied, de effectiviteit van de bescherming en de mogelijkheden tot hernieuwing, volgens de Kwalificatierichtlijn.

In het arrest van 20 augustus 2018 nr. 207 875 stelde de Raad dat: De vraag stelt zich immers niet of verzoekende partijen nog over de nodige verblijfsstatus beschikken en/of ze kunnen terugkeren naar Spanje, waar hen op 15 maart 2017 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, doch wel of verzoekende partijen heden actueel nog subsidiaire bescherming hebben in Spanje. De enige vraag die voorligt, doch onbeantwoord blijft is of verzoekende partijen vandaag de dag nog subsidiaire bescherming genieten in Spanje. Dit blijkt nergens uit. Dit wordt ook op deze wijze in de beschikking geformuleerd: 'in tegenstelling tot wat verzoekers in hun verzoekschrift voorhouden, blijkt op basis van hun verklaringen en de documenten in hun administratief dossier wel degelijk dat zij in Spanje de subsidiaire beschermingsstatus hebben verkregen. In ccn schrijven van 11 september 2017 uitgaande van het Dublin kantoor van de Spaanse Dienst voor Internationale Bescherming wordt te kennen gegeven dat Spanje niet verantwoordelijk is voor de behandeling van verzoekers hun verzoek tot internationale bescherming omdat verzoekers op 15 maart 2017 in Spanje reeds de subsidiaire beschermingsstatus verkregen hebben. Dat zij de subsidiaire beschermingsstatus verkregen hebben in Spanje wordt overigens door verzoekers zelf bevestigd.

Verzoekers verklaarden immers zowel ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken als op het Commissariaat-generaal dat zij in Spanje een tijdelijke verblijfsvergunning, namelijk de subsidiaire beschermingsstatus, verkregen hebben (CGVS vragenlijst, punt 5; gehootverslag verzoeker, p 7; gehoorverslag verzoekster, p 3).

In het administratief dossier kan evenwel niet worden nagegaan of de subsidiaire beschermingsstatus die verzoekers op 15 maart 2017 in Spanje hebben verkregen, heden nog steeds geldig is dan wel voilenad kan worden.¹ De Raad wijst er dienaangaande nog op dat in het administratief dossier geen informatie werd toegevoegd waaruit blijkt dat de internationale bescherming die werd toegekend aan verzoekende partijen voor een onbepaalde periode geldt. Bijgevolg dienen de bestreden beslissingen te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1 tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet, De geldigheid van de verblijfstitel, indien deze werd uitgeleverd in het EU-land in kwestie, staat centraal.

Het administratief dossier brengt ons niet verder.

Men stelt vast dat geen enkel stuk in het administratief dossier wordt toegevoegd dat enige betrekking heeft op het nagaan van het bestaan van een dergelijke internationale bescherming in Griekenland:

Eerzijds is er geen kopie van de verblijfsvergunning in se (enig onweerlegbaar bewijs van bescherming)

Anderzijds is er geen enkele communicatie met de Griekse overheden betreffende de eventuele terugname van verzoeker in het kader van de toegekende subsidiaire bescherming

De enige desbetreffende informatie vloeit uit de mondelinge verklaringen van verzoekers en een eurodac-opzoeking (dus niet de verblijfsvergunning in se).

Hoewel de bewijslast volledig op verweerster berust inzake het bewijs van de effectieve verblijfstitel van verzoeker (arrest RVV 30.03.2017 n°184 884), vinden wij geen enkel bewijs van deze verblijfsvergunning in het administratief dossier, noch enige informatie betreffende diens geldigheid.

De bestreden beslissing steunt nochtans volledig op het bestaan van deze titel, krachtens artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet.

2. De conformiteit van het artikel 57/6, §3 met het recht van het EU

Artikel 57/6, §3, al. 1, 3° van de vreemdelingenwet, die het artikel 33, §2, al. 1, a) van de richtlijn 2013/32 omzet, geeft de mogelijkheid om een verzoek tot internationale bescherming onontvankelijk te verklaren

om het enige motief dat een internationale bescherming aan betrokkene in een andere lidstaat toegekend werd.

Dit betekent niet dat het CGVS het kan doen, zonder na te kijken of de internationale bescherming die door die andere lidstaat toegekend werd, de voorwaarden van artikel 20 en v. van richtlijn 2011/95 vervult en dat, bijgevolg, de fundamentele rechten van betrokkene, zoals toegang tot woning, voedsel, medische zorgen en tewerkstelling, niet gerespecteerd worden.

In zijn arrest Ibrahim, Sharqawi e.a. et Magamadov van 19 maart 2019 (0297/17, 0318/17 et 0428/17), heeft het Europese Hof van Justitie (hierna HvJ) voor recht gezegd moet het CGVS analyseren of er een schending is van het artikel 4 van het Handvest, rekening houden met eventuele kwetsbare groepen.

“Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (zie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 83 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

87 In dit verband zij erop gewezen dat, gelet op de algemene en absolute aard van het in artikel 4 van het Handvest opgenomen verbod, dat nauw verband houdt met de eerbiediging van de menselijke waardigheid en dat zonder enige mogelijkheid tot afwijking alle vormen van onmenselijke of vernederende behandeling verbiedt, voor de toepassing van artikel 4 niet van belang is of de betrokken persoon een ernstig risico loopt op een dergelijke behandeling op het moment zelf van de overdracht, dan wel tijdens de asielpcedure of na afdrijving daarvan (zie naar analogie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 88).

88 Wanneer de rechter bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een nieuw verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, over gegevens beschikt die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (zie naar analogie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 90 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

89 In dat verband dient te worden benadrukt dat de in het vorige punt van het onderhavige arrest vermelde tekortkomingen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest vallen - welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM en waarvan de in houd en reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3, van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend — wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 91 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

90 Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de wenselijke waardigheid (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 92 en aldaar aangehaalde rechtspraak)” (wij onderstrepen).

3. De kwetsbaarheid van de eiser

Artikel 90 van het hogervermeld arrest van het HvJ stelt dat er rekening moet gehouden zijn met de situatie van afhankelijkheid van de vreemdeling om de zwaarwegendheid van de tekortkomingen te analyseren. In casu, hebben we te maken met een koppel waarvan niet de vrouw niet alleen zwanger is maar ook in Griekenland een kindje heeft gebaard met een keizersnede.

Dit getuigt van een extreme kwetsbaarheid, vooral omdat het koppel aanhaalt dat de omstandigheden van de bevalling niet gunstig waren en deze doortrokken werd door racisme. Verzoekster haalt zelf aan gedwongen te zijn geweest tot een bevalling met keizersnede, wat een gigantische aantasting is van persoonlijke rechten en vrijheden. Verzoekster gaf dit reeds aan tijdens het DVZ-interview. Ze voegt hieraan toe dat deze keizersnede nutteloos was en hier in België een gemakkelijke bevalling had kunnen uitvoeren. Alleen al de psychologische staat van verzoekster dient hierdoor met voorzichtigheid te worden behandeld.

Het koppel beleefde vervolgens zeer moeilijke levensomstandigheden, ondanks het feit dat verzoekster net bevallen was. Vandaag is zij opnieuw zwanger. Dit werd uitgebreid behandeld tijdens het persoonlijk onderhoud en is een voldoende reden om tot een enige kwetsbaarheid en afhankelijkheid te besluiten.

Verwerende partij kan deze omstandigheden niet opzijschuiven door zich op één Grieks medisch document te baseren en geen geloof te hechten aan de beschuldigingen van verzoekster. De nieuwe

zwangerschap van verzoekster heeft twee gevolgen. Ten eerste kan verwerende partij haar niet terugsturen in haar huidige staat, aangezien een zwangerschap een kwetsbaarheid op zich impliceert. Ten tweede verklaarde verzoekster reeds voor haar eerste baring problemen te hebben gehad in Griekenland en geen toegang te hebben gehad tot de correcte medische hulp die nodig was voor haar. Verwerende partij kan, zonder tegenbewijs, verzoekster hieraan opnieuw onderschikken.

4. De situatie van de eisers in Griekenland

Verzoekers hebben uitgelegd, in het kader van hun asielaanvraag, dat zij niet in Griekenland konden verblijven, ondanks zij over een internationale bescherming beschikten, omdat zij daar over geen afdoende toegang tot bestaansondersteunende voorzieningen konden krijgen. Er was:

- Geen toegang tot werk;

Geen toegang tot taallessen; (en verwerende partij kan dit niet goedpraten met de Engelse lessen die verzoeker kreeg in zijn thuisland);

Geen toegang tot huisvesting;

Geen toegang tot medische zorg;

racisme en discriminatie

Het komt aan verwerende partij toe om na te gaan of een terugkeer naar Griekenland verenigbaar is met artikel 3 EVRM en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De beschikbare informatie over de levensomstandigheden van vluchtelingen in Griekenland stelt echter dat de situatie verontrustend is. Alle bronnen wijzen op een duidelijke schending bovenvermelde artikelen.

De levensomstandigheden in de vluchtelingenkampen in Griekenland laten te wensen over. De Staat neemt geen maatregelen om een minimum aan comfort te bieden. De getuigenissen van inwoners van deze kampen zijn schokkend (stuk 4).

Dit is ook één van de vele pijnpunten die werden aangesneden door de Commissaris van de Rechten van de Mens na zijn bezoek aan Griekenland:

« La Grèce devrait prendre des dispositions urgentes et adopter des politiques à long terme pour améliorer / l'accueil et l'intégration des migrants et pour remédier aux effets pervers des mesures d'austérité sur l'accès aux soins de santé et à l'éducation », a déclaré la Commissaire aux droits de l'homme du Conseil de l'Europe. Dunja Mijatovic, en rendant public le rapport sur sa visite de juin en Grèce.

La Commissaire constate avec inquiétude que, malgré les louables efforts déployés par la population et les autorités grecques pour accueillir les migrants, les conditions d'accueil sont nettement en-dessous des normes acceptables, notamment sur les îles. « Il faudrait que les autorités agissent d'urgence pour remédier aux mauvaises conditions d'hygiène et réduire la détresse psychologique et l'incertitude qui menacent la santé des migrants et des demandeurs d'asile sur les îles. Elles devraient en particulier accélérer les transferts vers le continent, où les capacités d'accueil auraient aussi besoin d'être augmentées. Les partenaires européens de la Grèce devraient faire preuve de solidarité en aidant le pays à améliorer les conditions d'accueil », estime la Commissaire.

En outre, Dunja Mijatovic est vivement préoccupée par la situation des enfants migrants non accompagnés, dont les conditions d'hébergement et l'accompagnement social laisseraient le plus souvent beaucoup à désirer. Elle déplore que certains soient privés de liberté en application du régime de la « détention de protection ». « Les autorités grecques devraient s'attaquer à ce problème avec davantage de détermination et en particulier cesser immédiatement de placer en détention des enfants migrants non accompagnés. Les enfants migrants devraient également avoir accès à une éducation inclusive, afin d'augmenter leurs chances d'intégration. »

Notant que la Grèce n'est plus seulement un pays de transit mais devient aussi un pays de destination, la Commissaire souligne la nécessité d'investir dans l'intégration au moyen d'une politique globale et à long terme axée en particulier sur le regroupement familial, le séjour de longue durée et la naturalisation, l'éducation, la formation professionnelle, les cours de langue et d'intégration, et la lutte contre le racisme et la discrimination envers les migrants.

« Je suis aussi très préoccupée par l'impact négatif de plusieurs trains de mesures d'austérité sur les droits de l'homme en Grèce », indique la Commissaire. Le système de santé grec, qui manquerait de personnel et d'équipements, connaît des difficultés de fonctionnement. Associées à la baisse générale des salaires et des pensions, ces difficultés ont entravé l'accès aux soins. « Je demande instamment aux autorités d'intensifier leurs efforts pour recruter du personnel médical, lever les obstacles à la mise en place de la couverture médicale universelle, soutenir le secteur de la santé mentale et favoriser l'inclusion des personnes handicapées. Dans le secteur de l'éducation, les restrictions budgétaires ont entraîné une nette dégradation de la qualité de vie des élèves, des conditions de travail des enseignants et des équipements scolaires. « Les autorités devraient supprimer tous les facteurs qui privent certains enfants d'un accès effectif à l'éducation, notamment au moyen de politiques ciblées favorisant l'inclusion des enfants vulnérables, des enfants handicapés et des enfants roms. »

(Rapport du Commissaire aux droits de l'homme, La Grèce devrait protéger les droits sociaux de tous et améliorer l'accueil et l'intégration des migrants, Strasbourg 06/11/2018, <https://rm.coe.int/report-on-the-visit-to-greece-from-25-to-29-june-2018-by-dunjamijatov/16808ea5bd>)

Andere rapporten benadrukken dat erkende vluchtelingen in Griekenland even moeilijke levensomstandigheden ervaren als net aangekomen asielzoekers. De toegang tot medische zorg, tot werk, tot sociale hulp of tot woonoplossingen blijft problematisch. Erkende vluchtelingen hebben niet dezelfde rechten als Griekse burgers en de regering neemt geen enkele maatregelen om deze situatie te verbeteren:

The current living conditions of beneficiaries of international protection in Greece are alarming, as beneficiaries do not only suffer from the lack of integration prospects into Greek society, but they are often faced with inadequate living conditions and humanitarian standards, a precarious socio-economic situation, and even have problems in securing their very existence.

Such a situation undermines the effectiveness of the provided protection in line with The 1951 Refugee Convention and European law. An international protection status, which in practice does not necessarily secure a dignified life for its holder, amounts to no more than protection "on paper".

Many beneficiaries of international protection live in abandoned houses or informally rented and overcrowded apartments under deplorable conditions, in abandoned ruins in Athens, on construction sites in Thessaloniki or in empty factory halls in Patras. Some have been evicted or face eviction without alternative; others sleep on the streets or in friends' houses. Others are left to remain in the "temporary" accommodation camps or UNHCR accommodation scheme or even in the so called "hotspots" for several months after their recognition where they are subjected to the same inadequate conditions as the applicants for international protection. Access to food, toilet, water, electricity, sanitary facilities and security is not always secured and they often suffer from the cold during the winter months or from the heat during the summer months. Many survive only by relying on the solidarity of others.

Most beneficiaries of international protection are jobless or have lost their job without any prospect of finding another one. Some of them work in the informal economy for very low pay, without insurance, and are in danger of being exploited.

They are left to survive by their own means without any financial or social support or any further targeted integration measures. Equal access to social rights as Greek nationals is in practice not secured by the Greek State (and sometimes not even foreseen by law). Most of them are not properly informed on their rights and obligations. In many cases they face serious restrictions by law and practice to access social benefits and encounter severe difficulties in effectively accessing the health and education system. In an official information document distributed by the Greek Asylum Service beneficiaries of international protection are informed that the state cannot offer them shelter, nor can it guarantee social benefits or access to the labor market[^].

(Rights and effective protection exist only on paper: The precarious existence of beneficiaries of international protection in Greece, 23 juin 2017, stuk 3)

De erkende vluchtelingen Griekenland blijven het slachtoffer van de reeds zeer fragiele sociale toestand van de Griekse staat.

Inderdaad,

Les perspectives d'intégration et les mesures de soutien envers les réfugiés sont pratiquement inexistantes. Beaucoup sont marginalisés ou exclus en l'absence de mesures concrètes pour l'intégration. De plus, les réfugiés sont confrontés à des difficultés considérables dans le domaine du regroupement familial, un droit qui est refusé à toutes les personnes bénéficiant d'un titre de séjour avec protection subsidiaire.

Trouver un logement est particulièrement difficile. Il n'y a pas d'installations spécifiques pour le logement social ou d'autres formes de soutien. De plus, il n'existe aucune stratégie nationale ciblée pour promouvoir l'emploi des réfugiés et, par conséquent, beaucoup sont confrontés à une vie dans la misère.

La protection et l'intégration est par ailleurs entravées par la xénophobie et la violence raciste contre les migrants et les réfugiés. Par exemple, le Réseau d'enregistrement des violences racistes (RVRN), un réseau de coordination d'organisations de la société civile appuyé par le HCR, a enregistré 65 incidents durant les neuf premiers mois de 2014, avec des attaques physiques dans les lieux publics contre les migrants et les réfugiés du fait de la couleur de leur peau et de leur origine ethnique.

Le nombre réel d'incidents pourrait être beaucoup plus élevé, car seule une petite fraction d'entre eux sont signalés. Les autorités grecques ont adopté une série de réformes et d'actions pour enregistrer, poursuivre et prévenir ces crimes plus efficacement. Toutefois, les réfugiés et les migrants continuent de subir des violences verbales et physiques qui restent impunies.

(stuk 5)

Racisme is eveneens een probleem voor erkende vluchtelingen die in Griekenland verblijven: De nombreuses agressions motivées par la haine ont été signalées durant l'année. Entre août 2016 et fin

2017, plus de 50 agressions auraient été commises dans la ville d'Aspropyrgos par des groupes de jeunes de la région contre des travailleurs migrants du Pakistan. En juin, des représentants d'ONG nationales ont porté plainte et les autorités ont ouvert une enquête pénale. En octobre, la police a arrêté trois jeunes hommes soupçonnés d'être impliqués dans l'une de ces violentes attaques.

Soixante-neuf personnes liées au parti d'extrême droite Aube dorée, dont son dirigeant et ses députés, sont jugées depuis 2015 pour le meurtre, en 2013, du chanteur antifasciste Pavlos Fyssas et pour participation à une organisation criminelle. En octobre, la cour d'appel d'Athènes a fini d'entendre les témoins de l'accusation convoqués au procès.

<https://www.amnesty.org/fr/cointries/europe-and-central-asia/greece/report-greece/>

"D'autant que la police n'a souvent pas fait preuve de zèle dans sa recherche des auteurs de faits violents. Des études ont démontré qu'une proportion importante de policiers était idéologiquement proches d'Aube Dorée. Des témoignages ont rapporté que des victimes d'agressions racistes ont voulu porter plainte et ont été rabrouées, si pas molestées. Et lorsque des arrestations de membres ou sympathisants du parti avaient lieu, la lenteur de la justice a pu renforcer l'impression d'impunité. Ainsi, le procès pour criminalité organisée des cadres du parti arrêtés en septembre 2013 n'a réellement commencé que cet été. Entretemps, le président d'Aube Dorée a été remis en liberté. De même que le meurtrier, en aveux, de Pavlos Fyssas et que tous ceux qui ont dépassé les dix-huit mois de détention préventive, le maximum légal en Grèce.

(...)

La tension monte entre la population locale et les nouveaux arrivants. Un terreau fertile pour Aube Dorée qui, après avoir fait profil bas suite au procès visant ses dirigeants, reprend du poil de la bête. Particulièrement dans les villages et les îles où ont été installés les 48 camps de réfugiés surpeuplés. Des flambées de violence ont eu lieu ces dernières semaines. Sur l'île de Chios, par exemple, où le camp de Souda accueille 16.500 réfugiés pour 7.450 places disponibles (18). Les 17 et 18 novembre, les familles syriennes et irakiennes qui y survivent dans des conditions inhumaines ont été attaquées, au moyen de lancers de pierre et de cocktails Molotov, par des groupes d'autodéfense des citoyens derrière lesquels il est aisé de reconnaître la patte d'Aube Dorée. Une fois de plus, la passivité des forces de police présentes sur place a été dénoncée lors de ces exactions qui ont mené à l'hospitalisation d'au moins un réfugié et deux militants antifascistes. D'autres manifestations à caractère xénophobe ont également pris place sur les îles de Samos et Lesbos où la cohabitation entre habitants et réfugiés est devenue difficile".

« Les néo-nazis d'Aube Dorée, troisième parti de Grèce. Les causes d'un succès effrayant. », Pascale De Gendt dans *Analyses et études, Politique internationale*, Sireas, 2016/20. Andere artikels bevestigen de straffeloosheid van de partij en de link tussen de partij en de politie:

<https://www.liberation.fr/planete/2QI>

8/02/26/en-grece-les-neonazis-d-aube-doree-multiplientles-

attaques-violentes 1632467

<https://www.amnestv.Org/fr/latest/news/2016/1/greece-police-must-protect-refugees-fromongoing-far-right-attacks/>

De nouvelles preuves accablent des membres du parti néonazi, en procès depuis 2015, accusés d'attaques contre des migrants, des antifascistes, et de meurtres politiques. En procès depuis 2015, 69 membres du parti néonazi d'Aube dorée, qui compte 16 sièges au Parlement grec, sont accusés d'avoir dirigé une organisation criminelle. Lundi et mercredi derniers, une série d'appels téléphoniques et d'échanges par SMS, présentée lors du procès, a révélé une nouvelles fois des liens étroits et une coordination entre les partisans d'Aube dorée et certains membres de la police hellénique, y compris les unités antiterroristes et anti-émeutes. Ces appels, qui ont été enregistrés pendant les opérations d'écoute téléphonique par les services de renseignements, ont détaillé les communications entre les membres du parti au sujet, notamment, de l'assassinat du rappeur antifasciste Pávlos Fyssas, le 18 septembre 2013.

Giorgos Roupakias, membre du parti extrémiste, avait alors reconnu l'avoir poignardé. Créé dans les années 80, Aube dorée a été officiellement enregistré en tant que parti politique en 1993, avant de devenir le troisième parti du Parlement grec en 2015. Il a été accusé d'attaques généralisées contre des migrants et des opposants politiques, y compris du meurtre, en janvier 2013, de Shahzad Luqman, un travailleur migrant pakistanaï de 27 ans. <https://www.liberation.fr/planete/2018/04/25/grece-des-ecoutes-revelent-les-liens-etroitsentre-aube-doree-et-la-police> 1645624

Uw Raad heeft al eerder soortgelijke beslissingen vernietigd ten gevolge van verontrustende verklaringen over de levensomstandigheden van erkende vluchtelingen in Griekenland: arrest 211 210 van 18 oktober 2018.

Het onderwerp doet ook veel inkt vloeien in de internationale rechtspraak:

The German Federal Constitutional Court has ruled that a decision by the Administrative Court of Minden rejecting the appeal of an asylum seeker against an inadmissibility decision based on the fact that he had been granted international protection in Greece was unconstitutional. In practice, the

Federal Constitutional Court halted the transfer of the applicant to Greece. The claimant is a Syrian refugee who had been granted international protection in Greece and had entered Germany in July 2015. In December 2015, he applied for asylum in Germany and had his asylum application rejected as inadmissible as he had been previously granted refugee status in Greece. The claimant appealed against the inadmissibility decision to the Administrative Court (VG) Minden, which rejected his appeal in December 2016, stating that Article 3 EC HR had not been violated and that a discrimination of refugees vis-à-vis Greek nationals could not be proven based on the available sources. The VG Minden also rejected the pleas by the plaintiffs who argued that the sources provided in his appeal were not sufficiently taken into consideration. On 23 January 2017, the claimant lodged a constitutional complaint. The Constitutional Court found that the principle of effective legal protection required the executive to substantively examine all potentially infringing acts, and that the decision taken by the Administrative Court had not satisfied these requirements as it did not take into due consideration other sources than the European Commission Recommendation to reinstate Dublin transfers to Greece of 8 December 2016. (Elena Weekly Update, 2 juin 2017, <https://mailchi.mp/ecre/elena-weeklv-legal-update-2-june-2017# 13~>)

Inderdaad, deze European Commission Recommendation stelt dat:

10. In terms of quality, many of the reception facilities in Greece still fall short of the requirements stipulated in the Reception Conditions Directive 2013/33/EU for applicants for international protection, in particular on the islands and in some of the mainland temporary facilities. The 'Hotspot' facilities on the islands are not only overcrowded but have substandard material conditions in terms of sanitation and hygiene, access to essential services such as health care, in particular for vulnerable groups. Security is insufficient, and tensions persist between different nationalities. In the mainland, while the UNHCR accommodation scheme provides adequate conditions, much of the remaining reception capacity consists of encampments (currently 53 sites are being used) and emergency facilities with widely varying and often inadequate standards, both in terms of material conditions and security. Winterisation of some of these facilities has commenced but progress is slow. Even with improvements, it will be difficult to turn some camps into suitable permanent reception facilities, and there may be a need to close them down, while consolidating others.

13. (13) Moreover, overall coordination of the organisation of reception in Greece appears to be deficient, due to the lack of a clear legal framework and monitoring system, with an ad hoc management of some camps by the Ministry for Migration and others by the Reception and Identification Service. No decision has been taken yet regarding which facilities should be made permanent. The Reception Service is still in the process of building up capacity.

14. (14) It follows from the above that Greece still needs to make progress in establishing sufficient and adequate dedicated permanent open reception capacity for asylum applicants, all of which should be of an appropriate standard in accordance with the EU acquis. This should include a centralized management of all reception facilities together with a system for constantly monitoring the material standards for those facilities and the services provided there. Some temporary facilities should be transformed into permanent ones, but a sufficient capacity in terms of temporary facilities to accommodate any shortfall in capacity resulting from unexpected inflows should nevertheless also be maintained.

Overwegende de bovenstaande elementen uit verschillende geloofwaardige bronnen die voor de meerderheid werden opgesteld na diepgaande analyse door internationale organisaties, kan er worden besloten dat de huidige levensomstandigheden in Griekenland voor erkende vluchtelingen de artikels 3 van het EVRM en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet schenden.

De verleende hulp kan dus niet als stabiel of vast worden beschouwd. De hulp wordt niet automatisch verleend en er bestaat geen reglementair kader. Men wordt geholpen indien men geluk heeft en een plaatselijke organisatie aanwezig is in de regio... Het verkrijgen van basisbehoeften kan niet als voldoende worden beschouwd indien deze zodanig willekeurig is.

De eisers bevonden zich in een kwetsbare situatie, zonder toegang tot een gepaste werk of sociale steun, en bijgevolg zonder mogelijkheid om voor zichzelf te zorgen.

Verwerende partij beperkt zich om op een stereotiepe manier telkens te vragen of verzoekers zelf de moeite hebben gedaan om een appartement te zoeken, om werk te zoeken, om hulp te vragen, enz.

De analyse van verwerende partij getuigt van een uiterst beperkte en kortzichtige analyse zonder enige inrekeningname van de specifieke situatie van verzoekers. Zij leggen meermaals uit dat door de precaire sociale en financiële situatie, elke administratieve stap, of het nu voor werk is, of een onderkomen of taallessen, moeilijk was. Er wordt geen hulp geboden door de autoriteiten. Elke verplaatsing kost geld.

Deze elementen tonen dat de verzoekers niet in Griekenland kunnen verblijven, aangezien zij daar over geen basis bestaansmiddelen kunnen beschikken en daar geconfronteerd zouden zijn met een onmenselijke of vernederende behandeling. Het is opmerkelijk dat het administratieve dossier geen

enige objectieve informatie inhoudt over deze elementen, zodat het duidelijk komt dat deze elementen die door de eisers aangevoerd, door de verwerende partij geanalyseerd werden.

Tenslotte onderstreept men de weinige zorg die verwerende partij gebruikt heeft in dit dossier om haar analyseplicht correct uit te voeren. Verzoekers kregen haast geen tijd om hun asielmotieven uit de doeken te doen. Verzoekers werden ruim twee uur lang ondervraagd, wat onvoldoende is om hun kwetsbaarheid, asielrelaas en effectieve bescherming in Griekenland grondig na te gaan.

Het gebrek aan nauwkeurigheid en zorgvuldigheid in dit dossier is duidelijk.”

2.2. Stukken

Bij het verzoekschrift worden volgende overtuigingsstukken gevoegd:

“(…)

- *‘Rights and effective protection exist only on paper: The precarious existence of beneficiaries of international protection in Greece’, 23 juni 2017*

- *“Combien de temps allons-nous tolérer cette situation?» histoires de réfugiés dans les camps des îles grecques”, 8.02.2018, par Aimas Korotana*

- *“HCR - Réforme des procédures d'asile en Grèce : davantage doit être fait “, Williamn Spindler, 30 janvier 2015”*

3. Beoordeling

3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund.

3.2. De bestreden beslissingen werden genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

Deze bepaling is de omzetting in Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a), van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn).

In zijn arrest van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 inzake *Ibrahim e.a.* (hierna: het arrest *Ibrahim*) heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie in herinnering gebracht *“dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 VEU. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 80 en aldaar aangehaalde rechtspraak).”*

Hieruit volgt een vermoeden dat verzoekers, die de vluchtelingenstatus genieten in Griekenland, er geen gegronde vrees voor vervolging hebben, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade lopen, dat zij er een bijzondere bescherming tegen refoulement genieten, dat aan hun status een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen, dat hun levensstandaard er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

Toch, zo stelt het Hof in het voormelde arrest, kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (punt 86).

Het Unierechtelijk vertrouwensbeginsel betreft dus een weerlegbaar vermoeden. In het bijzonder heeft het Hof vastgesteld dat, wanneer er gegevens voorhanden zijn die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, moet worden geoordeeld of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (punt 88).

Het Hof benadrukte dat dergelijke tekortkomingen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest vallen wanneer zij *“een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak”* (punt 89). Dit wordt als volgt toegelicht:

“Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 92 en aldaar aangehaalde rechtspraak)

Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 93)” (punt 90- 91).

3.3. Het wordt niet betwist dat aan verzoekers in Griekenland de vluchtelingenstatus werd toegekend. Met betrekking tot hun leefomstandigheden aldaar heeft de verwerende partij het volgende vastgesteld:

- Verzoeker toont onvoldoende aan dat zijn rechten werden geschonden of dat hij in de absolute onmogelijkheid verkeerde om een inkomen uit arbeid te verwerven in Griekenland;
- Verzoeker en zijn gezin werden na de bevalling van verzoekster van een tent naar een soort caravan ondergebracht. Verzoeker verklaarde dat hij deze caravan diende te delen met vier andere personen (drie volwassenen en een baby/jong kind). Bij koud weer kwamen soms druppels water naar binnen. Hoewel niet ideaal kan niet worden gesteld dat zij geen onderdak of huisvesting konden verkrijgen;
- Verzoekers konden rekenen op gratis voedselvoorziening. Zij gooiden deze echter soms weg omdat *“het geen smaak heeft”*. Daarnaast kregen zij een maandelijks financiële toelage van 190 euro;
- Er blijkt niet dat verzoekers onmogelijk taallessen konden krijgen, noch dat er geen scholingsmogelijkheden zouden zijn voor hun zoon;
- Er blijkt evenmin dat verzoekers geen toegang tot medische hulpverlening zouden kunnen krijgen.

3.4. In de bestreden beslissingen wordt aldus geoordeeld dat verzoekers onvoldoende pogingen hebben ondernomen om werk te vinden en, zonder ernstige poging om zich te vestigen in Griekenland, meteen hebben besloten verder te reizen naar België. Aldus stelde het Commissariaat-generaal vast dat verzoekers niet aantonen dat zij bij een terugkeer naar Griekenland, buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zullen terechtkomen.

3.5. Verzoekers voeren aan dat de verwerende partij voorbijgaat aan de realiteit in Griekenland en dat uit de informatie die zij naar voor brengen blijkt dat zij hun rechten in Griekenland niet zullen kunnen effectueren.

In de 'legal note' van *stiftung Pro Asyl 'Rights and effective protection exist only on paper: The precarious existence of beneficiaries of international protection in Greece'* van 23 juni 2017 wordt uitgebreid gerapporteerd dat inderdaad ernstige drempels bestaan voor het bekomen van huisvesting, tewerkstelling of sociale bijstand.

Hoewel de bestreden beslissingen motiveren dat verzoekers niet aantonen dat het absoluut onmogelijk was om werk te vinden, blijkt uit dit rapport dat de toegang tot de arbeidsmarkt voor houders van een beschermingsstatus problematisch is, zelfs haast onmogelijk (p. 21), omdat zij niet beschikken over dezelfde voorwaarden als Griekse burgers, zoals taalvaardigheden, sociale netwerken, geografische en culturele kennis of psychologische gesteldheid. Er is geen nationale strategie of gerichte maatregelen of programma's die bijdragen aan werkgelegenheid en toegang tot de arbeidsmarkt. Evenmin is er een systeem waarbij eerdere professionele vaardigheden en kwalificaties worden beoordeeld, wat resulteert in verdere belemmeringen voor de toegang tot werk of beroepsopleidingsprogramma's. De problemen worden verergerd door de economische crisis en de hoge werkloosheid in Griekenland (dat momenteel in maart 2017 uitkomt op meer dan 23,5%), zodat de vooruitzichten op werk zeer slecht zijn vooral voor nieuwkomers. Bovendien zijn dakloze statushouders *de facto* uitgesloten van inschrijving in het uitzendbureau (OAED) en van het krijgen van een werkloosheidskaart, omdat zij daartoe documenten moeten voorleggen die moeilijk of zelfs onmogelijk te verkrijgen zijn (taksaangifte, huurovereenkomsten, energierekeningen, etc.). Een werkloosheidskaart is nodig voor het verkrijgen van een arbeidsvoordeel, gratis vervoer, voor inschrijving bij het OAED-programma of voor het vinden van een baan. Zelfs indien een baan kan worden gevonden, hebben dakloze begunstigden geen toegang tot belastingregistratie of een bankrekening. De meeste kansen om te werken zijn te vinden in de informele economie en zijn laagbetaalde, onzekere en vaak risicovolle banen zonder sociale verzekering (p. 22).

Het pensioen voor ouderen wordt sedert 1 januari 2013 slechts toegekend indien de aanvrager duurzaam en legaal in Griekenland heeft geleefd gedurende de laatste 20 jaar. De periode dat ze aanvragers om internationale bescherming waren, wordt niet meegerekend. De "*alleenstaande kinderbijslag*" bedraagt maximaal 40 euro per maand voor elk kind en hangt af van een aantal parameters, zoals het aantal kinderen ten laste, de equivalentieschaal, het equivalent inkomen en de inkomenscategorie van het gezin en op voorwaarde van 10 jaar legaal verblijf. De "*bijzondere toelage van € 500 per kind per jaar*" is vastgesteld bij artikel 40 van de Wet 4141/201359, zoals gewijzigd door artikel 65 van de Wet 4170/2013, als een aanvullende toelage voor gezinnen met drie of meer kinderen ten laste, op basis van gezinsinkomenscriteria. Voor beide types gezinsbijlagen vereist de wet 10 jaar wettelijk en permanent verblijf als voorwaarde om in aanmerking te komen; de periode als aanvragers om internationale bescherming wordt opnieuw niet meegerekend. Aangezien deze vergoedingen de enige zijn die aan gezinnen met kinderen worden verstrekt, zijn vluchtelingen uitgesloten van gezinsondersteuning gedurende de eerste 10 jaar van hun verblijf in Griekenland na hun erkenning. De sociale toelage voor studenten (€ 1.000 per jaar) geldt enkel voor Griekse staatsburgers en EU-onderdanen.

Sinds februari 2017 is er een sociale solidariteitsuitkering (€ 200 voor elk volwassen lid en € 50 voor elk kind jonger dan 18 jaar) voor mensen die onder de armoedegrens leven. De voorziening is gebaseerd op de gezinssituatie, het aantal gezinsleden, inkomen en vermogen. De randvoorwaarden zijn echter het voldoen aan: een huurovereenkomst / gastverklaring / energierekeningen, een belastingaangifte en een bankaccount. Een verklaring van de familiestatus moet ook worden ingediend bij de belastingdienst voor familieleden die moeten worden geregistreerd. Dakloze aanvragers zijn verplicht om een dakloosheidsattest in te dienen, afgegeven door de gemeente of door een opvangcentrum of een dagcentrum. Het is voor dakloze statushouders bijna onmogelijk om deze documenten te verkrijgen teneinde de vergoeding aan te vragen. Ook voor het verkrijgen van een voedselkaart gelden dezelfde obstakels (p. 23-24).

Wat betreft de toegang tot huisvesting zijn er geen door de staat gerunde accommodatieplaatsen gereserveerd voor begunstigden van internationale bescherming, zelfs niet voor kwetsbare individuen. Er zijn ook geen huursubsidies, leningen of andere vormen van financiële steun voor huisvesting. Nog de plaatsen van het *National Center for Social Solidariteit* (EKKA) (1.896 voor volwassenen en niet-begeleide minderjarigen; waarvan 584 plaatsen voor volwassenen, voornamelijk gezinnen en kwetsbare personen in januari 2017), noch de momenteel bestaande 30 tijdelijke opvangkampen op het vasteland, noch de 18.678 plaatsen georganiseerd door het UNHCR en operationele partners 33 in appartementen en hotelkamers, zijn beschikbaar voor begunstigden van internationale bescherming, aangezien deze plaatsen alleen worden geboden aan verzoekers van internationale bescherming of voor verhuizing.

Zelfs als de nu erkende personen (zoals *in casu*) in zo'n accommodatie hebben gewoond als verzoekers om internationale bescherming, wordt hen verzocht kort na hun erkenning deze te verlaten. In de praktijk worden begunstigden van internationale bescherming na hun erkenning informeel getolereerd voor een periode van maximaal zes maanden waarbij ze ook geld ontvangen. Dit is echter slechts een tijdelijke en niet-officiële praktijk. Bij erkenning van hun status als personen die internationale bescherming genieten, wordt er geen informatie over hun rechten verstrekt aan de begunstigden, evenmin sociale zorg, informatie of integratiemaatregelen die speciaal op begunstigden zijn gericht. Personen die een beschermingsstatus krijgen, worden vervolgens aan hun lot overgelaten zonder verdere vormen van opvang of steun. Theoretisch kunnen begunstigden van internationale bescherming alleen worden ondergebracht in bestaande opvangcentra voor daklozen in Griekenland, maar hun toegang tot deze centra is niet altijd gegarandeerd en het aantal opvangplaatsen is beperkt, zodat het bijna onmogelijk is om daar een plaats te vinden. In Athene zijn er twee opvangcentra die worden beheerd door de gemeente Athene (met een totale capaciteit van 212 plaatsen voor volwassenen (geen gezinnen toegestaan) en een maximumverblijf van zes maanden, en één opvangplaats gerund door het Rode Kruis in samenwerking met het ministerie van Volksgezondheid waar gezinnen zijn toegestaan).

Plaatsen in de opvang van het Rode Kruis worden echter alleen toegewezen op voorwaarde dat aanvragers al vele jaren in Griekenland wonen en voldoen aan de basisvoorwaarden voor sociale en professionele integratie. In de praktijk is het vanwege het beperkte aantal plaatsen bijna onmogelijk om een plaats te vinden in deze opvangcentra en daarom probeert de meerderheid van de behoeftigen het niet eens. Bovendien kan het merendeel van de begunstigden (vooral nieuwkomers) niet voldoen aan de randvoorwaarden van de opvangcentra, zoals het hebben van een fiscaal nummer, een aanslagbiljet van het afgelopen jaar of bijzondere medische attesten. Hierdoor blijven begunstigden van internationale bescherming die onderdak nodig hebben en die niet over de financiële middelen beschikken om een huis te huren, dakloos, of wonen ze onder erbarmelijke omstandigheden op verlaten plekken of overvolle appartementen, vaak zonder toegang tot elektriciteit, toiletten of stromend water. Velen overleven alleen dankzij de hulp en steun van anderen. Begunstigden van internationale bescherming die werden teruggestuurd door andere EU-landen moesten bij hun terugkeer naar Griekenland op straat slapen, zonder toegang tot voedsel, water en sanitaire voorzieningen. Bij hun aankomst op de luchthaven werd hen geen ondersteuning geboden, noch werd er informatie verstrekt, ongeacht hun kwetsbaarheid (rapport pro-Asyl p. 13-17).

Waar de bestreden beslissingen motiveren dat in het verleden verzoekers accommodatie kregen van de Griekse overheid, gaan zij voorbij aan de informatie die verzoekers aanbrengen, met name dat deze accommodatie, hoe erbarmelijk ook, slechts wordt toegewezen tijdens de behandeling van de asielaanvraag en de korte tijd erna.

Hoewel de bestreden beslissingen van oordeel zijn dat de Griekse autoriteiten niet geheel onverschillig blijken te zijn, maken verzoekers aannemelijk dat hun vrees, dat zij bij terugkeer naar Griekenland voor onbepaalde tijd dakloos zullen zijne en in precare, onveilige, en onhygiënische omstandigheden zullen moeten overleven, niet ongegrond is.

De Raad gaat vervolgens na of deze omstandigheden de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, waarvan sprake in het arrest *Ibrahim* (nr. 89).

3.6. De Raad herinnert er vooreerst aan dat artikel 4 van het Handvest identiek is aan artikel 3 van het EVRM. Beide bepalingen luiden: "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*" Artikel 52.3 van het Handvest bepaalt dat de rechten vermeld in het Handvest die corresponderen met rechten die zijn gegarandeerd door het EVRM, dezelfde inhoud en reikwijdte hebben als die welke er door het EVRM aan worden toegekend. Artikel 53 van het Handvest herinnert er verder aan dat de bepalingen van het Handvest niet mogen worden uitgelegd als zouden zij een beperking vormen van of afbreuk doen aan de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden welke binnen hun respectieve werkingssferen worden erkend door het recht van de Unie, het internationaal recht en de internationale overeenkomsten waarbij de Unie, de Gemeenschap of alle lidstaten partij zijn, met name het EVRM, alsmede door de grondwetten van de lidstaten. De Raad acht het bijgevolg nuttig om in te gaan op de rechtspraak van het EHRM met betrekking tot het bereiken van de "*bijzonder hoge drempel*" bij het beoordelen van het risico op een verregaande situatie van materiële deprivatie, zoals vermeld in het arrest *Ibrahim*.

Naar luid van de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dient de aangeklaagde behandeling een minimum aan ernst te bereiken opdat de drempel van artikel 3 van het

EVRM wordt bereikt. De beoordeling van dit minimum is relatief en hangt af van alle omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling, de fysieke of mentale effecten en eventueel het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer. Artikel 3 houdt niet in dat de verdragsluitende partijen verplicht zouden zijn om iedereen binnen hun jurisdictie met een woning te voorzien, noch dat de staten er op algemene wijze toe verplicht zouden zijn om vluchtelingen financiële steun te verlenen teneinde hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. Het EHRM hecht evenwel belang aan de status van asielzoekers als een bijzonder kansarme en kwetsbare bevolkingsgroep die speciale bescherming nodig heeft. Een situatie van extreme materiële armoede kan een probleem vormen in het licht van artikel 3, wanneer deze volledig afhankelijk was van staatssteun, en geconfronteerd wordt met onverschilligheid van overheidswege en die in een ernstige situatie van ontbering terechtkomt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Specifiek wat betreft minderjarigen, oordeelt het Hof dat de extreme kwetsbaarheid van het kind een doorslaggevende factor is die prevaleert boven overwegingen met betrekking tot de status van illegale immigranten (EHRM nr. 29217/12, 4 november 2014, *Tarakhel t. Zwitserland*, , nrs. 94-99). Kinderen hebben specifieke behoeften die verband houden met hun leeftijd en gebrek aan onafhankelijkheid, maar ook op hun asielzoekersstatus. Het Hof wijst er ook op dat het Verdrag inzake de rechten van het kind staten aanmoedigt om er met passende maatregelen voor te zorgen dat een kind dat asiel zoekt bescherming en humanitaire hulp kan verkrijgen, ongeacht of het kind alleen is of vergezeld wordt door zijn of haar ouders. De opvangomstandigheden voor kinderen moeten aangepast zijn aan hun leeftijd om te verzekeren dat deze geen situatie van stress en angst creëren met traumatische gevolgen (EHRM 4 november 2014, 29217/12, *Tarakhel t. Zwitserland*, 119).

De Raad is er zich van bewust dat het arrest *Tarakhel* betrekking had op gezinnen met kinderen die een verzoek indienden om internationale bescherming en *in casu* het dossier voorligt van statushouders, echter volgens het arrest *Ibrahim* is het voor de toepassing van artikel 4 niet van belang of de betrokken persoon een ernstig risico loopt op een met artikel 4 strijdige behandeling op het moment van de overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan (*Ibrahim*, punt 87 of *Jawo* punt 88). Bijgevolg is de leer van het arrest *Tarakhel* eveneens relevant voor statushouders.

Verzoekers hebben twee zeer jonge kinderen. De oudste zoon is geboren tijdens hun verblijf in Griekenland en de jongste is geboren in België. Hoewel in de bestreden beslissingen wordt gemotiveerd dat niet blijkt dat verzoekers hun rechten niet zullen kunnen effectueren, maken verzoekers anderzijds aannemelijk dat er een grote kans is dat zij bij terugkeer naar Griekenland in zeer slechte omstandigheden zullen terechtkomen, zonder toegang tot huisvesting, voeding of hygiënische basisvoorzieningen en waarbij zij blootgesteld zullen worden aan gewelddadige en onveilige omstandigheden. Verzoekers tonen aan dat er een significant risico is dat zij met hun zeer jonge kinderen zonder huisvesting zullen moeten overleven op straat waar zij blootgesteld worden aan insalubere of gewelddadige omstandigheden, hetgeen hen, gelet op de extreme kwetsbaarheid en de specifieke behoeften van deze kinderen, zal blootstellen aan extreme stresssituaties met bijzonder traumatische gevolgen voor hun psychische en fysieke gezondheid.

De Raad is dan ook van oordeel dat, gezien het geheel van de voorgaande concrete elementen, door verweerder niet op afdoende zorgvuldige wijze is getoetst of de bescherming die aan verzoekers is geboden voldoende toereikend is, in de zin dat zich geen situatie zal voordoen van zeer verregaande materiële deprivatie of dat zij in een toestand van achterstelling kunnen terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid in het licht van artikel 4 van het Handvest.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet en in het licht van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM blijkt. Het is dan ook aangewezen de bestreden beslissingen te vernietigen op grond van artikel 39/2, § 1, lid 2, 2°, van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 19 december 2019, worden vernietigd.

Artikel 2

De zaken worden teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT